

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714209632
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8714209632.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom Trnavská cesta 82, 826 58 Bratislava, IČO: 36 062 235, právne zastúpený: JUDr. Ján Mišura, PhD., advokát, so sídlom Záhradnícka 27, 811 07 Bratislava, IČO: 37 925 458 proti žalovanému: 1) P. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX S., 2) S. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXXX/X, XXX XX K. H. N., obaja právne zastúpení: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie sv. Egídia 93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, o zaplatenie 7 396,36 eura s prísł., o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp.zn. 11C/36/2015-259 zo dňa 06.09.2019 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výroku I.

II. Zrušuje sa rozsudok vo výroku II. a v rozsahu zrušenia sa vec vracia súdu I. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

- Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Žalovaní 1/, 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 7 396,36 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 7 396,36 eur odo dňa 16.5.2014 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Žalobca má právo na náhradu trov konania voči žalovaným 1/, 2/ v rozsahu 100 %, o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom samostatným uznesením.“

Svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že návrh žalobcu je dôvodný nakoľko preukázal na základe listinných dôkazov, že priebeh škodovej udalosti zodpovedá stavu tak ako uviedol vo svojej žalobe. Za škodovú udalosť je zodpovedný žalovaný 1), 2). Súd obranu žalovaných v tom, že žalovaná 1) nevedela o skutočnosti, že žalovaný 2) bez jej vedomia zobral motorové vozidlo, súd nepovažuje za dôveryhodné, nakoľko obrana, ako uviedol svedok C., že kľúče od motorového vozidla boli v kancelárii a nikto nevedel o tom, že tieto kľúče zobral sa nezakladajú na pravde, nakoľko v prvom rade držiteľ motorového vozidla je povinný zo zákona uhrádzať a plniť si povinnosti súvisiace s povinným zmluvným poistením motorového vozidla, čo však zo strany žalovanej 1) nebolo uhradené a taktiež držiteľ motorového vozidla sa musí starať a zabezpečiť motorové vozidlo tak, aby nemal prístup k uvedenému motorovému vozidlu nikto iný. Keďže kľúče boli pohodené, súd má za to, že nie je pravdou, že žalovaný 2) zobral motorové vozidlo bez súhlasu p. C.. Aj tak by sa na tom nič nezmenilo, pretože došlo ku škodovej udalosti a priebeh škodovej udalosti zodpovedá tomu, že žalovaný 2) svojou jazdou spôsobil škodu, ktorú sú povinní uhradiť obidvaja spoločne a nerozdielne.

Čo sa týka znaleckého posudku, ktorý predložili žalovaní (právny zástupca žalovaných) nie je možné zohľadniť tento znalecký posudok z dôvodu, že znalecký posudok nerozoberá priebeh škodovej udalosti

a nejde o znalecký posudok, v ktorom by bol jasne a zrozumiteľne uvedený jednotlivý priebeh škodovej udalosti. Jedná sa o neúplný znalecký posudok, pretože neobsahuje ani prílohy, na základe ktorých znalec vychádzal v znaleckom posudku. Záver znaleckého posudku je to, že znalec sa nezaobrá, že účastníkom nehody bolo aj tretie vozidlo K. K.. Zaoberá sa výlučne poškodením N. X. a U. U.. Súd aj z výsluchu svedka - vodiča a držiteľa motorového vozidla N. X. má za to, že U. U., ktorého vodičkou a držiteľkou vozidla je P. T. K. došlo k príbrzdzeniu vozidla, avšak bolo to len ťuknutie, čo potvrdil aj p. X. a taktiež svedkyňa p. O.. To znamená, že vznik škodovej udalosti bol až nárazom motorovým vozidlom K. K., ktorého vodičom bol žalovaný 2) a držiteľom motorového vozidla žalovaná 1). Znalecký posudok nie je dôsledný, nerieši žiadnu situáciu a súd má za to, že nie je možné ho použiť na obranu zo strany žalovaných. To, že bola p. P. T. K. uložená pokuta neznamená, že je zodpovedná za škodu.

Úrok z omeškania súd priznal žalobcovi vo výške 5,25 % ročne odo dňa 16.05.2014 a to z dôvodu, že žalobca vyzval žalovanú 1) a žalovaného 2) listom zo dňa 15.04.2014 na úhradu dlžnej sumy do 15.05.2014. To znamená, že do omeškania sa žalovaní dostali nasledujúcim dňom, a to 16.05.2014.

Súd nevyhovel právnenému zástupcovi žalovanej 1), ktorý žiadal, aby súd umožnil žalovanej 1) uhrádzať dlžnú sumu v 500-eurových splátkach nakoľko nedisponuje takými úsporami, aby jej umožňovali zaplatiť žalovanú alebo inú sumu v lehote 3 dní. Súd zaviazal žalovaných 1), 2) spoločne a nerozdielne uhradiť dlžnú sumu a čo sa týka splátok nie je dôvodný návrh na umožnenie splátok vo výške 500 eur, nakoľko je len konštatácia, že žalovaná 1) nedisponuje takýmito úsporami, a preto súd nevidel dôvod, aby umožnil žalovanej 1) splácať dlžnú sumu v navrhnutých splátkach.

Taktiež čo sa týka príslušenstva úroku z omeškania právny zástupca žiadal, aby súd nepriznal úrok z omeškania vo vzťahu k žalovanej 1) a to z dôvodov osobitného zreteľa nakoľko žalovaná 1) auto nepoužívala, bolo odstavené a vodič p. K. si ho zobral svojvoľne bez toho, aby sa jej na to pýtal. Takisto súd tomuto návrhu nevyhovel nakoľko nie je dôvod osobitného zreteľa to, že motorové vozidlo žalovaná 1) nepoužívala, že bolo odstavené, to je len jej tvrdenie. V prípade, ak bolo motorové vozidlo nefunkčné, mala možnosť odhlásiť vozidlo z evidencie vozidiel. Ďalšou skutočnosťou je to, že žalovaná 1) si neplnila povinnosť a to uhrádzať povinné zmluvné poistenie, ako držiteľka motorového vozidla si musí byť vedomá toho aké má povinnosti v súvislosti s vlastníctvom motorového vozidla. To, či motorové vozidlo zobral žalovaný 2) svojvoľne, nemá vplyv na rozhodnutie vo veci príslušenstva nakoľko ak by žalovaná 1) si splnila povinnosti týkajúce sa povinného zmluvného poistenia, tak by náhrada škody bola uhrádzaná z titulu jej zmluvného poistenia.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalovaní, ktorí navrhli odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo alternatívne aby rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

3. Odvolatelia majú za to, že súd prvej inštancie nevyhodnotil správne predložený znalecký posudok znalca P. D.. Podľa ich názoru nie je pravdou, že predmetný posudok nie je zameraný na škodovú udalosť, ktorá je predmetom konania. Podstatou celého sporu podľa ich názoru je to, či nárazom vozidla K. došlo len k poškodeniu vozidla U., alebo aj k poškodeniu vozidla X.. Žalujúca strana tvrdí, že náraz vozidla K. spôsobil škodu na oboch vozidlách a to tak, že nárazom do vozidla U., toto vozidlo posunul tak, že narazilo do vozidla X.. Žalovaná strana tvrdí to, že vozidlo U. najprv narazilo do vozidla X. a až následne do neho narazilo vozidlo K.. N. na vozidle X. potom nie je v príčinnej súvislosti s nárazom vozidla K. patriacom žalovanej 1) a vedenom žalovaným 2). Práve pre tento účel nechala žalovaná 1) vypracovať znalecký posudok, ktorý v závere výslovne uvádza, že primárny bol náraz medzi vozidlami U. a X.. Náraz vozidla K. bol až sekundárny. Posúdenie tejto technickej príčinnej súvislosti je odborného charakteru a preto prináleží znaleckému dokazovaniu a nie výpovediam svedkov. Okrem toho súd prehliadol ešte jeden podstatný dôkaz podľa názoru odvolateľov, že vodič U. teda preukázateľne spôsobil nehodu vo vzťahu k vozidlu X. a to nedodržaním bezpečnej vzdialenosti. Ak by vodič U. vozidlo včas ubrzdil, nebol by na mieste uznaný vinným. Okrem toho dopravná polícia riešila vec bezprostredne na mieste, záverom jej šetrenie je teda potrebné prikladať väčší význam ako výpovediam svedkov po viac ako šiestich rokoch.

4. K odvolaniu žalovaných sa vyjadril žalobca, ktorý okrem iného poukázal na to, že ak P. D. vychádzal iba zo spisu škodovej udalosti (ako vyplýva z účelu posudku a zo záveru posudku), t.j. medzi vozidlami N. X. a vozidlom U. U., tak nie je zrejmé, ako sa vôbec dopracoval k záverom v zmysle posudku, a to, že náraz vozidla K. bol až sekundárny. Žalobca zastáva názor, že posúdenie technickej príčinnej

súvislosti znalcom P. D. je tak nepoužiteľné. Žalobca tak zastáva názor, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil zodpovednosť žalovaných, nakoľko ho nie je možné použiť na obranu zo strany žalovaných. Žalobca zastáva názor, že bolo vecou žalovaných, aby predložili v konaní pred súdom prvej inštancie, riadne vyhotovený znalecký posudok. S poukazom na výpovede svedkov vyplýva, že vozidlo žalovanej 1) vedené žalovaným 2) sa tak priamo podieľalo na vzniku škody (bezprostredná príčinná súvislosť), pretože bez nárazu vozidla žalovanej 1) by škoda na vozidle poškodenej nebola v takej výške ako jej bola žalobcom uhradená z garančného fondu. Tvrdenie žalovaných v odvolaní, že ak by vodič U. vozidlo včas ubrzdil, nebol by na mieste uznaný vinným, nesúvisí s podstatou vecou a to tou, že žalovaný 2) sekundárnym nárazom spôsobil na vozidle poškodenej škodu v takej výške ako jej bola uhradená (žalovaní nepredložili v konaní pred súdom prvej inštancie taký dôkaz, ktorý by preukázal opak). Žalobca zastáva názor, že žalovaní žiadnym relevantným dôkazom nepreukázali, že by nárok žalobcu uplatnený žalobou nemal byť proti nim dôvodný. Preto žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

5. Tak žalovaný, ako aj žalobca, v ďalších svojich reakciách zotrvali na dôvodoch uvedených jednak v odvolaní (žalovaný 1) a 2)) a jednak vo vyjadrení k odvolaniu (žalobca).

6. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP a zistil, že odvolanie odvolateľa je neopodstatnené.

7. Súd prvej inštancie zistil správne skutkový stav, správne z neho vyvodil právne závery, vo veci samej aj správne rozhodol, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

9. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

10. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré museli byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia o tom, že s žalovaným (dĺžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, uzavrieť zmluvu a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

11. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009.

12. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ust. § 132 OSP (§ 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplynuli ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 OSP (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo 65/2000).

13. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 OSP, resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo 1/2010).

14. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie v celom rozsahu vo vzťahu k odôvodneniu vo veci samej podľa § 387 ods. 1, 2 CSP a na zdôraznenie správnosti uvádza. V prejednávanej veci je nepochybná existencia škodovej udalosti tak ako ju tvrdil žalobca a tak ako aj ju ustálil súd prvej inštancie.

15. Taktiež je nepochybná spoločná zodpovednosť žalovaných 1) a 2) za spôsobenú škodu keďže v priebehu konania pred súdom prvej inštancie ako aj pred odvolacím súdom opak preukázaný nebol.

16. Podľa § 153 CSP ods. 1, 2, 3, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

17. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

18. Koncentrácia konania má podľa zákonodarcu predstavovať efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Sudca so znalosťou konkrétnej veci vie podľa zákonodarcu najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, preto je nóvum spočívajúce v zavedení inštitútu sudcovskej koncentrácie podľa neho plne odôvodnené a žiaduce. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela ani ich nemohla predvídať a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Uvedená objektívna časová hranica má veľký význam pre moment viazanosti súdu. Za stavu, ak žalobca neoznačil žiadne dôkazy - prostriedky procesného útoku do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie na súde prvej inštancie skončilo, tak potom ani odvolací súd na tieto skutočnosti uplatnené v odvolacom konaní už prihliadať nemohol.

19. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe najmä princíp „rovnosti zbraní“, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a ďalšie požiadavky spravodlivého súdneho konania.

Samotné súdne konanie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku. Logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania za rešpektovania zásad (princípov spravodlivého súdneho konania), najmä zabezpečenia spravodlivej úpravy pomerov medzi stranami sporu je vyhovie žalobe žalobcu.

20. Dôkaz znalecký posudok zaoberajúci sa nehodovým dejom izolovane (posúdenie nehodového deja medzi motorovými vozidlami N. X. a U.) nemôže mať svoju relevanciu, pokiaľ nehodového deja sa zúčastnilo celkovo 3 motorové vozidlá - 1. N. X., 2. U. U. a K. K.. Navyše rozbor nehodového deja P. D. nebol simulovaný vo výpočtovom znaleckom programe, pretože bez zaznamenaných polôh vozidiel, stôp a úlomkom to možné nebolo.

Uvedený názor P. D. je v príkrom rozpore so svedkami tvrdenými okolnosťami nehody, ktorý práve naopak potvrdili verziu žalobcu, že posledný náraz bol najsilnejší pri ktorom sa aktivovali airbagy (svedok X. a svedkyňa O.). Nepresvedčivosť záverov znalca umocňuje aj ním samotným predložená fotografia K. K. (č.l. 232 spisu), z ktorej je zrejme masívne poškodenie tohto vozidla na rozdiel od motorových vozidiel N. a U..

V súhrne uvedených okolností záver P. D. je nepresvedčivý a nedôveryhodný.

Pokiaľ z výsluchov svedkov a vykonaných ďalších dôkazov vyplýva nehodový dej tak ako ho popísali svedkovia a zároveň v konaní nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktoré by uvedené závery hodnoverne spochybnil, potom sú zistenia súdu prvej inštancie správne a rozsudok vo výroku vo veci samej z hľadiska presvedčivosti akceptovateľný a presvedčivý.

21. So zreteľom na uvedené odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP napadnutý rozsudok vo výroku I. ako vecne správny potvrdil.

22. Súd prvej inštancie odôvodnil priznanie náhrady trov konania žalobcovi len uvedením § 255 ods. 1, 2 CSP a konštatovaním, že pomerne úspešný žalobca má voči pomerne neúspešným žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

23. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Súdu priamo zo zákona vyplýva povinnosť pri rozhodovaní o náhrade trov konania skúmať i (ne)existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP.

Úlohou súdu nie je len mechanicky rozhodovať o náhrade trov konania podľa výsledku sporu, ale zvážiť, či tu neexistujú ďalšie rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na priznanie alebo nepriznanie náhrady účelne vynaložených nákladov.

Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie vôbec zaoberal existenciou, resp. neexistenciou dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Obsahové náležitosti rozsudku určuje ustanovenie § 220 CSP. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

24. Keďže nedostatočne zdôvodnenie rozhodnutia je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalovanej, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, odvolací súd rozsudok vo výroku II. o trovách konania postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

25. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci bude opätovne rozhodnúť o trovách konania s tým, že posúdi existenciu skutočnosti odôvodňujúcej aplikáciu ust. § 257 CSP. Súd prvej inštancie svoje závery odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. tak, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé.

26. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

27. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).